

קבר המורד

האב, לעומת זאת, היה מנהיג לאומי קנאי שעודד את העם למרד. התלמוד מספר על שיהיה בין רבי שמעון בר יוחאי, רבי יוסי, רבי יהודה ואחד יהודה בן גרים:

פתח רבי יהודה ואמר: "כמה נאים מעשיי הם של אומה זו (הרומאים): "תיקנו שווקים, תיקנו גשרים, תיקנו מרחצאות". רבי יוסי שתק. נענה רבי שמעון בר יוחאי ואמר: "כל מה שתיקנו, לא תיקנו אלא לצורך עצמם. תיקנו שווקים — להושיב בהם זונות; מרחצאות — לעדן בהם עצמם; גשרים — ליטול מהם מכס". הלך יהודה בן גרים וסיפר דברים ונשמעו לנולכות. אמרו (הר"ר מאים): "יהודה שעילה — יתעלה; יוסי ששתק — ייגלה לצפורי, שמעון שגינה — ייהרג."

שמעון בר יוחאי נאלץ לכרוח מחמת הרומאים. הוא לקח עמו את בנו אלעזר ובתו חילה התחבאו השניים בבית המדרש, לשם היתה אשתו מביאה לו אוכל. אך הרב המלומד חשש כי הרומאים יענו את האשה, וזו תגלה את מחבואם. על כן עבר עם בנו, התחבא במערה, ליד פקיעין. אומר הר"ר תלמוד: "נעשה נס ונברא להם חרוב ומעין יין". תושבי פקיעין מצביעים עד היום על עץ החרובים והמעין, מהם ניוונו שמעון ובנו.

★ ★ ★

יום כיבוש ירושלים

ארבע עשרה שנה התחבאו השניים מפני השלטונות. כל אותו זמן התחולל המרד של בריכוכבא. לבסוף הגיעה אל המצור היריעה של מותו של הקיסר. השניים יצאו מהמערה — וראו ארץ שלחה, העוסקת בחריש ובמסחה, לאה מן המרד הממושך. השאננות חרתה לשמעון הקנאי, שבדרישו תיו ודיבוריו הטיף להקרבה אישית למען ה' ארץ. כעבור תקופה קצרה מת.

לפני מותו ציווה לתלמידיו: "בואו והתי אספו על קברי ביום הילולא שלי".

אילו היה רבי שמעון קדוש קאתולי למי של, היתה הפרשה תמה בזאת. האפיפיור היה קובע כי יום חמישי י"ח באייר, הוא יום פטירתו, ועל כן יהיה יום זה חג קבוע. אך מקרהו של רבי שמעון אינו פשוט כל כך. ראשית — מפני שמקורות אותה תקופה אבדו כמעט לחלוטין. הם הושמדו בידי הרומאים ובידי התושבים היהודיים עצמם, שמאסו ברובם כמרד הארוך של בריכוכבא. יוצא, איפוא, שעם ישראל חוגג את יום ה'33 מהנפת העומר, מבלי שתהיה לכך

• הילולא, בארמית, פירושה חתונה. בפי המקובלים, יום המות הוא יום הילולא — היום שבו עוזבת הנשמה את הגוף וחוזרת אל בחיר ליבה, האלוהים.

החסידים על הגג

מבטוטים עד הגג. הם באו בשני גלים: גל סמוך לחצות, מירושלים, נראה רוקד באכסטיזה על כיפת הקבר. צלמים של לייף הנציחו את המעמד החגיגי במאות צילומים.

סיבה יחידה, ברורה והחלטית. בהעדר דוגמה חותכת, קיימות סברות רבות, הכורזות תרסר נסים ביחד, כדי להבהיר מדוע ל"ג בעומר הוא חג לישראל:

• בראש וראשונה, זהו היום בו קובעת המסורת כי רבי שמעון בר יוחאי נפטר. מסורת זו אינה עתיקה. היא נקבעה לפני פחות מ-300 שנה, ורבים חולקים עליה.

• אגדה תלמודית מספרת על 24 אלף תלמידים שהיו לרבי עקיבא בין גבת לאנן טיפטרס (ליד ראש העין) ואשר מתו כולם בין פסח לבין פרוס העצרת — כלומר: 15 יום לפני חג השבועות, שהוא היום הלי"ג לספירת העומר — מכיון שלא נהגו כבוד זה בזה. מפרשים זאת כגירסת סתרים, לכה, 24 אלף לוחמים שהיו ערוכים באותה גיזרה, הושמדו בידי הרומאים, מפני שלא ידעו לשמור על משמעת בשורותיהם. ההרג, או סידרת הקרבות, הסתיים בלי"ג בעומר, ועל כן יש לציין יום זה בשמחה.

• היסטוריון רומאי של המאה הרביעית

עית, אשר דבריו אף מובאים בכתבים נוצריים קדומים, קובע כי בריכוכבא כבש את ירושלים דקא בלי"ג בעומר. אין שום מקור יהודי המאשר דבר זה, אך יתכן שזה היה נכון, ושזוהי אחת הסיבות הנשכחות להפיי

כתב, כי בלי"ג בעומר מתקבצים היהודים ב"מירון", לשמחה ולעלוו".

את תנופתו המחודשת קיבל חג רבי שמי עון לפני כ-300 שנה. היה זה הרב יצחק לוריא אשכנזי ("הארי"), יליד ירושלים ש גדל בקאהיר וחזר ארצה ב-1570, שקבע בהחלטיות כי רבי שמעון נפטר בלי"ג בי עומר. הוא יצא מצפת עם בני ביתו ותלמידיו, בילה שלושה ימים ליד הקבר, דוגמא זו המריצה אחרים ללכת בעקבותיו.

זרם העולים לקברו של רבי שמעון גבר והלך, בעיקרו, בין יהודי המזרח. על גג הקבר נקבעה קערית גדולה של נחושת, אשר בלי"ג בעומר היו ממלאים אותה שמן זית כדי מחציתה. את השמן היו מדליקים בערב ל"ג בעומר, ולתוך המשואה היו מטילים בגדים שילבו את התבערה. יהודי בוכארה העשירים היו מביאים בגדי זהב וכסף יקרים — מינהג שהרגינו כמה חסידים. הם טענו כי יש בכך משום העלאת קורבן, והיה דרוש שאחד מגדולי החסידים בצפת יקבע כי מותר להשליך לאש בגדי זהב.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי

בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.

בימי התורכים והשלטון הבריטי ישבו בכ"מ מירון ערבים. הקבר עצמו נשאר בידי שומריו היהודיים. בימי קרבות תש"ח הקים פאוזו אלקאוקבי את מטהו שם, והמקום נכבש בידי גודו 79, שהיה גודו דתי מחטי בה שבע.